

Sygnatura akt VIII C 2381/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lutego 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Małgorzata Sosińska-Halbina

Protokolant: Przemysław Staszczyk

po rozpoznaniu w dniu 23 stycznia 2019 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) ((...)) Spółki Akcyjnej w (...)

przeciwko A. S.

o zapłatę

zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 6.857,66 zł (sześć tysięcy osiemset pięćdziesiąt siedem złotych sześćdziesiąt sześć groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 2.800,54 zł (dwa tysiące osiemset złotych pięćdziesiąt cztery grosze) od dnia 28 sierpnia 2018 roku do dnia 2 października 2018 roku oraz od kwoty 6.857,66 zł (sześć tysięcy osiemset pięćdziesiąt siedem złotych sześćdziesiąt sześć groszy) od dnia 3 października 2018 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 2.067 zł (dwa tysiące sześćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 2381/18

UZASADNIENIE

W dniu 28 sierpnia 2018 roku powód (...) ((...)) S.A. w (...), reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko A. S. powództwo o zapłatę kwoty 6.857,66 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że dochodzona wierzytelność powstała w wyniku zawarcia przez pozwaną z (...) Spółką Akcyjną w dniu 11 września 2017 roku umowy pożyczki nr (...). Pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązanie w następstwie czego pożyczkodawca wypowiedział umowę, stawiając całość zadłużenia w stan wymagalności z dniem 29 marca 2018 roku. Na dochodzoną należność składają się: kapitał – 4.375,01 zł, opłata przygotowawcza

– 2.166,41 zł, opłata administracyjna – 75 zł, odsetki naliczone przez pierwotnego wierzyciela do dnia zamknięcia salda tj. do dnia 30 kwietnia 2018 roku – 164,05 zł oraz przez powoda – 77,19 zł. Powód wyjaśnił ponadto, iż nabył przedmiotową wierzytelność w drodze umowy cesji.

(pozew k. 4-5v.)

W dniu 26 września 2018 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym zasądził od pozwanej na rzecz powoda dochodzoną wierzytelność wraz z kosztami procesu.

Powyższy nakaz pozwana, reprezentowana przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, zaskarżyła sprzeciwem w całości, kwestionując legitymację procesową czynną powoda oraz podnosząc, że obciążenie jej opłatą przygotowawczą i administracyjną jest sprzeczne z prawem. W konsekwencji pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jej rzecz od powoda kosztów procesu.

(nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 26, sprzeciw k. 28-33)

Do zamknięcia rozprawy stanowiska stron nie uległy zmianie.

(protokół rozprawy k. 47)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 11 września 2017 roku pierwotny wierzyciel (...) Spółka Akcyjna w W. udzielił pozwanej A. S. pożyczki w kwocie 5.000 zł na okres 24 miesięcy, którą pozwana zobowiązała się zwrócić wraz z jednorazową opłatą przygotowawczą (2.490 zł), opłatą administracyjną (25 zł za każdy miesiąc, 600 zł za cały okres zobowiązania) i umownymi odsetkami w wysokości 10% w stosunku rocznym (521,03 zł) w 24 miesięcznych ratach (do dnia 12 września 2019 roku), zgodnie z harmonogramem spłat. Na każdą ratę składały się: kapitał – 208,33 zł (23 raty) i ostatnia 24 rata – 208,41 zł, opłata przygotowawcza – 103,75 zł, opłata administracyjna – 25 zł oraz odsetki w zmiennej wysokości. W umowie zastrzeżono także, że odsetki od zadłużenia przeterminowanego równe będą stopie odsetek maksymalnych za opóźnienie (14%). Pożyczkodawca mógł rozwiązać umowę z zachowaniem dwutygodniowego okresu wypowiedzenia w przypadku opóźnienia pożyczkobiorcy ze spłatą zadłużenia, przekraczającego 60 dni, przy czym zastrzeżono, że dla skuteczności wypowiedzenia konieczne jest doręczenie oświadczenia o wypowiedzeniu w formie pisemnej.

(umowa pożyczki z załącznikami k. 6-9 v okoliczności bezsporne)

Pozwana nie dokonywała terminowej spłaty pożyczki, w konsekwencji pierwotny wierzyciel w dniu 14 marca 2018 roku sporządził oświadczenie o wypowiedzeniu umowy. W jego treści wskazał, że w związku z rozwiązaniem umowy wymagalne zadłużenie wyniosło 6.746,95 zł, na co składa się: kapitał – 4.375,01 zł, opłata przygotowawcza – 2.166,41 zł, opłata administracyjna – 75 zł, odsetki – 128,84 zł, odsetki od zadłużenia przeterminowanego – 1,69 zł. W aktach brak jest dowodu doręczenia przedmiotowego oświadczenia pozwanej. Odpis pozwu wraz z załącznikami doręczono pozwanej w dniu 2 października 2018 roku.

(wypowiedzenie umowy k. 11, potwierdzenie doręczenia odpisu nakazu zapłaty wraz y odpisem pozwu z załącznikami k. 27 a, okoliczności bezsporne)

W dniu 28 września 2017 roku (...) Spółka Akcyjna w W. zawarła z (...) ((...)) S.A. w (...) umowę ramową cyklicznego przelewu wierzytelności, w treści której ustalono zasady, w oparciu o które nastąpi przeniesienie przez cedenta na rzecz cesjonariusza istniejących i wymagalnych wierzytelności pieniężnych względem dłużników cedenta, wynikających z niespłaconych należności z tytułu umów o kredyt konsumencki. Cedent oświadczył, że na dzień zawarcia porozumień będzie uprawniony do dokonywania cesji wierzytelności określonych w ich treści. W dniu 24 maja 2018 roku powód zawarł z A. Polska porozumienie do umowy cyklicznego przelewu wierzytelności z dnia 28 września 2017 roku, obejmujące wierzytelności wynikające z umów pożyczek m.in. wobec dłużnika A. S..

W wykazie wierzytelności do porozumienia z dnia 24 maja 2018 roku wskazano, że wysokość zobowiązania dłużnika wynikającego z tytułu umowy z dnia 11 września 2017 roku wynosi 6.780,47 zł.

(umowa ramowa k. 12-13v., porozumienie k. 14-14 v, oświadczenie o zapłacie ceny k. 14v, wykaz wierzytelności k. 15)

Do dnia wyrokowania pozwana nie zapłaciła powodowi kwoty dochodzonej pozwem.

(okoliczności bezsporne)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie znajdujących się w aktach sprawy dowodów z dokumentów, których wiarygodność nie budziła wątpliwości Sądu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w zakresie kwoty 6.857,66 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 2.800,54 zł od dnia 28 sierpnia 2018 roku do dnia 2 października 2018 roku oraz od kwoty 6.857,66 zł od dnia 3 października 2018 roku do dnia zapłaty.

Rozważania w niniejszej sprawie rozpocząć należy od oceny zgłoszonego przez stronę pozwaną zarzutu braku legitymacji czynnej powoda. Zarzut ten okazał się niezasadny.

W ocenie Sądu zaoferowany przez stronę powodową materiał dowodowy jest wystarczający do wykazania, iż nabyła ona ze skutkiem prawnym wierzytelność wobec pozwanej wynikającą z umowy pożyczki z dnia 11 września 2017 roku. Powód złożył do akt sprawy umowę ramową przelewu wierzytelności, porozumienie do umowy cesji wraz z załącznikami, w tym wyciąg z wykazu wierzytelności, a także oświadczenie o zapłacie ceny (załącznik nr 5). Zarówno umowa ramowa, jak i porozumienie zostały podpisane przez strony umowy cesji, natomiast pod wyciągiem z wykazu wierzytelności widnieje adnotacja „za zgodność z danymi zawartymi w oryginale dokumentu”, pod którą swój podpis złożył pełnomocnik powoda. Jako, że pozostałe dokumenty załączone do pozwu zostały poświadczone „za zgodność z oryginałem”, adnotację pod treścią przedmiotowego wyciągu należy w ocenie Sądu rozumieć

w ten sposób, że pełnomocnik powoda sporządził wykaz wierzytelności w oparciu o źródłowy dokument, a więc wykaz wierzytelności do porozumienia do umowy ramowej cyklicznego przelewu wierzytelności. Złożenie wykazu w formie skróconej, tj. pozwalającej na weryfikację konkretnej wierzytelności (tu: przysługującej wobec pozwanej), nie umniejsza jednak w żaden sposób jego mocy dowodowej. Nie może budzić wątpliwości, że na potrzeby przedmiotowego procesu koniecznym było jedynie wykazanie, iż umowa cesji przenosiła tę konkretną wierzytelność stanowiącą źródło żądania powoda. W konsekwencji zbędnym było przedłożenie całości wykazu wierzytelności, zwłaszcza, że pozostałe wierzytelności musiałyby zostać zanonimizowane. Niewątpliwie zaś we wskazanym wykazie wierzytelności widniej szczegółowo sprecyzowana wierzytelność przysługująca cedentowi względem pozwanej, którymi to danymi, co oczywiste pierwotnie mógł dysponować jedynie pożyczkodawca. Wierzytelność objęta wykazem została w odpowiedni sposób oznaczona, co pozwala na jej pełną identyfikację, a tym samym nie sposób podzielić zarzutów pozwanej, że powód nie wykazał swojej legitymacji czynnej. Celem i skutkiem przelewu jest przejście wierzytelności na nabywcę. Jest to jedynie zmiana podmiotowa stosunku zobowiązaniowego. W wyniku przelewu przechodzi na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. Wierzytelność przechodzi na nabywcę w takim stanie, w jakim była w chwili zawarcia umowy przelewu, wraz ze wszystkimi związanymi z nią prawami. Wyjaśnić wreszcie należy, że ewentualny brak zawiadomienia dłużnika o dokonanej cesji w żaden sposób nie wpływa na jej skutki.

Całość powyższych rozważań prowadzi do wniosku, iż strona powodowa wykazała swoją legitymację procesową czynną. Złożone do akt dokumenty pozwalają jednoznacznie stwierdzić, iż przejście wierzytelności miało miejsce, wynika z nich bowiem kiedy i pomiędzy jakimi stronami doszło do zawarcia umowy przelewu wierzytelności, wobec kogo wierzytelność przysługiwała, jakie było źródło jej powstania oraz jaka była wysokość zadłużenia pozwanej.

Dokonujące merytorycznej oceny żądania powoda przypomnieć należy, że zostało ono oparte na przepisie art. 720 k.c., w myśl którego, przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku

i tej samej jakości. W niniejszej sprawie powód wykazał, że udzielił pozwanej pożyczki w kwocie 5.000 zł, którą pozwana zobowiązała się zwrócić wraz z odsetkami, opłatą przygotowawczą i opłatą administracyjną w 24 miesięcznych ratach. Na potwierdzenie swoich twierdzeń powód złożył egzemplarz umowy pożyczki sygnowany podpisem pozwanej, którego autentyczność nie była w sprawie podważana. W oparciu o zgromadzony materiał dowodowy Sąd przyjął ponadto, iż w ramach zaciągniętego zobowiązania pozwana dokonała wyłącznie częściowej

spląty, na skutek czego powstało zadłużenie upoważniające do wypowiedzenia umowy pożyczki. Wobec jednak tego, że w aktach sprawy brak jest dowodu doręczenia pozwanej oświadczenia o wypowiedzeniu, Sąd przyjął, że to nastąpiło z chwilą doręczenia jej odpisu pozwu wraz z załącznikami. Tym samym na datę wniesienia pozwu kapitał wymagalny to 1.666,64 zł (11 rat minus wpłaty pozwanej; kapitał był 5.000 zł, kwota dochodzona pozwem to 4.375,01 zł, a zatem dokonana spłata to kwota 624,99 zł; $11 \times 208,33 \text{ zł}$

$= 2.291,63 \text{ zł}$; $2.291,63 \text{ zł} - 624,99 \text{ zł} = 1.666,64 \text{ zł}$), opłata przygotowawcza to 817,66 zł (11 rat minus wpłaty pozwanej; opłata wynikająca z umowy to 2.490 zł, kwota dochodzona pozwem to 2.166,41 zł, a zatem dokonana spłata to kwota 323,59 zł;

$11 \times 103,75 \text{ zł} = 1.141,25 \text{ zł}$; $1.141,25 \text{ zł} - 323,59 \text{ zł} = 817,66 \text{ zł}$), odsetki kapitałowe, które zarówno cedent jak i cesjonariusz uprawnieni byli naliczać w dochodzonej łącznej wysokości 241,24 zł (164,05 zł + 77,19 zł). Tym samym Sąd zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie, zgodnie z żądaniem pozwu, to jest od dnia 28 sierpnia 2018 roku od kwoty 2.800,54 zł. Odsetki od tej kwoty Sąd zasądził do dnia 2 października 2018 roku, to jest do dnia doręczenia odpisu pozwu. Od dnia bowiem następnego po dniu doręczenia odpisu pozwu wymagalna stała się cała kwota dochodzona pozwem, w konsekwencji czego zasadnym stało się żądanie zasądzenia odsetek od całej kwoty wymagalnej należności, to jest ponad kwotę 2.800,54 zł odsetki od pozostałych 13 rat należności kapitałowych, które łącznie kształtują się na poziomie 2.708,37 oraz pozostała wymagalna kwota opłaty przygotowawczej – 1.348,75 zł.

M.-prawną podstawę roszczenia odsetkowego powoda stanowi przepis art. 481 § 1 k.c., zgodnie z treścią którego jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Wskazany przepis art. 481 k.c. obciąża dłużnika obowiązkiem zapłaty odsetek bez względu na przyczyny uchybienia terminu płatności sumy głównej. Sam fakt opóźnienia przesądza, że wierzycielowi należą się odsetki. Dłużnik jest zobowiązany uiścić je, choćby nie dopuścił się zwłoki w rozumieniu art. 476 k.c., a zatem nawet w przypadku gdy opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności i choćby wierzyciel nie doznał szkody. Odpowiedzialność dłużnika za ustawowe odsetki w terminie płatności ma zatem charakter obiektywny. Do jej powstania jedynym warunkiem niezbędnym jest powstanie opóźnienia w terminie płatności. Zgodnie z treścią § 2 art. 481 k.c. jeżeli strony nie umówiły się co do wysokości odsetek z tytułu opóźnienia lub też wysokość ta nie wynika ze szczególnego przepisu, to wówczas wierzycielowi należą się odsetki ustawowe za opóźnienie, przy czym zgodnie z treścią przepisu art. 482 § 1 k.c. od zaległych odsetek można żądać odsetek dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa.

Wskazać w tym miejscu jeszcze należy, że to na pozwanej ciążyła powinność wykazania (art. 6 k.c., art. 232 k.p.c.), iż spłacił zadłużenie ewentualnie w większym zakresie, aniżeli wskazanym przez powoda, jeśli z powyższego chciałaby wywodzić korzystne dla siebie skutki prawne. Pozwana zaś nie przedstawiła dowodu na powyższe. Sąd przyjął przy tym, że pierwotny wierzyciel był uprawniony do naliczenia opłaty przygotowawczej w wysokości jak w umowie, to jest w wysokości 2.490 zł, przy czym ta dochodzona jest w pozwie w wysokości 2.166,41 zł oraz opłaty administracyjnej w wysokości po 25 zł miesięcznie, przy czym dochodzona w pozwie to kwota 75 zł. Przypomnienia wymaga, że obowiązujące przepisy prawa nie zabraniają stronom stosunku zobowiązaniowego umawiania się na opłatę przygotowawczą/administracyjną. Ustalono przez pożyczkodawcę opłaty mieszczą się w limicie pozaodsetkowych kosztów kredytu przewidzianych art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim. Maksymalna wysokość wspomnianych kosztów jest ustalana, stosownie do art. 36a ust. 1 cyt. ustawy, poprzez dodanie dwóch wartości: 25% całkowitej kwoty kredytu oraz 30% całkowitej kwoty kredytu obliczonej stosownie do długości okresu spląty, przy czym wymieniona wartość 30% obowiązuje dla okresu jednego roku. W praktyce oznacza to, że pozaodsetkowe koszty kredytu nie mogą w skali 6 miesięcy przekroczyć 40% całkowitej kwoty kredytu (25% + 15%), w skali roku 55% (25% + 30%), w skali 2 lat 85% (25% + 60%), a w każdym wypadku 100% całkowitej kwoty kredytu, stosownie do art. 36a ust. 2 cyt. ustawy (w niniejszej sprawie, wobec zobowiązania zaciągniętego na 24 miesiące, limit ten jest równy kwocie 4.250 zł, a więc zdecydowanie wyższej od opłat naliczonych przez pożyczkodawcę). W tym miejscu zaznaczyć należy, że wartości maksymalne przewidziane w art. 36a cyt. ustawy zostały ustalone przez ustawodawcę w oparciu o analizę danych dotyczących działalności kredytodawców, odzwierciedlających realia rynku kredytowego. Jak wskazano w uzasadnieniu projektu ustawy z dnia 5 sierpnia 2015 roku o zmianie ustawy o

nadzorze nad rynkiem finansowym oraz niektórych innych ustaw, mocą której wprowadzono przepis art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim, część kosztów związanych z udzieleniem pożyczki ma charakter stały, niezależny od okresu kredytowania: np. ocena zdolności kredytowej klienta, w tym sprawdzenie jego historii w Biurze (...) oraz biurach informacji gospodarczej, przygotowanie umowy w formie papierowej i przekazanie jej klientowi (w przypadku firm operujących w Internecie konieczność dostarczenia umowy pocztą), wycena ryzyka klienta na dzień zawarcia umowy (ryzyko stanowi również element części ruchomej limitu kosztów, ponieważ wraz z wydłużaniem okresu kredytowania ryzyko wzrasta), utrzymywanie baz danych o klientach (konieczność wypełniania wymogów związanych z ochroną danych osobowych), wynagrodzenia pracowników etc. W przypadku pożyczek udzielanych na niskie kwoty, a takie dominują w portfelach firm pożyczkowych, stosunek kosztów stałych do kwoty pożyczki zazwyczaj jest wysoki. I tak, w segmencie mikropożyczek, gdzie okres kredytowania na ogół nie przekracza miesiąca, koszty operacyjne kształtują się na poziomie 15–27% kwoty pożyczki. Do kosztów operacyjnych należy dodać koszt ryzyka, który w segmencie mikropożyczek oscyluje w granicach 11% (odsetek pożyczek straconych), zatem przeciętne koszty w tym segmencie kształtują się między 26% a 38% kwoty pożyczki. W ocenie ustawodawcy, wprowadzenie limitu stałego całkowitego kosztu kredytu z wyłączeniem odsetek, niezależnego od okresu kredytowania, w wysokości 25% całkowitej kwoty kredytu (pierwsza część wzoru z art. 36a ustawy) miało na celu umożliwienie przedsiębiorcom pokrycia kosztów stałych związanych z udzieleniem pożyczki. Jednocześnie limit mieszczący się w dolnej granicy kosztów ponoszonych przez przedsiębiorców, miał na celu motywować przedsiębiorców do racjonalizacji kosztów. Z uwagi na fakt, że sektor pożyczek konsumenckich jest zróżnicowany, a zatem obejmuje również pożyczki udzielane na dłuższe okresy, w projekcie ustawy zaproponowano dodatkowo limit całkowitego kosztu kredytu z wyłączeniem odsetek, w wysokości 30%, uzależniony od okresu kredytowania (mający zastosowanie w skali roku). Wskazano, że koszty operacyjne w segmencie pożyczek udzielanych na dłuższe okresy stanowią 27,5% do 51% kwoty pożyczki. Do kosztów operacyjnych należy dodać koszt ryzyka, który szacuje się w tym segmencie na ok. 22%–25%. Całkowite koszty pożyczki udzielonej na okres 1 roku oscylują więc w granicach 49,5%–76% kwoty pożyczki. I w tym przypadku zaproponowany przez ustawodawcę limit mieści się w dolnych granicach kosztów ponoszonych przez pożyczkodawców (druk sejmowy nr 3460). Wskazać wreszcie należy, że za reprezentatywny przykład pożyczki przyjęto na etapie prac nad art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim, sytuację, w której pożyczkobiorca otrzymuje kwotę 4.000 zł na okres 36 miesięcy, zaś kwota do zwrotu wynosi 10.800 zł, a więc jest blisko 3-krotnie wyższa. Kończąc tę część rozważań wyjaśnienia wymaga również, że firmy trudniące się udzielaniem pożyczek, w przeciwieństwie do instytucji bankowych, nie mogą osiągać wynagrodzenia w inny sposób, aniżeli przez naliczanie opłat za udzielenie pożyczki oraz odsetek. Oczywiście jest także, że samo naliczanie odsetek, choćby w maksymalnej przewidzianej prawem wysokości, w świetle poczynionych wyżej rozważań odnośnie stałych kosztów operacyjnych, nie jest w stanie zrekompensować pożyczkodawcom kosztów prowadzonej przez nich działalności. Jednocześnie nie budzi wątpliwości, że firmy, jak pierwotnego wierzyciela, prowadzą działalność nastawioną na zysk, a także, że pozwana miała pełną swobodę w wyborze instytucji, u której zamierzał się zadłużyć. Skoro więc pozwana zdecydowała się skorzystać z usług (...), uznać należy, że akceptowała ona wysokość naliczanej przez pożyczkodawcę w związku z wnioskowaną kwotą pożyczki, opłaty przygotowawczej oraz administracyjnej. Nie sposób przy tym wymagać od pożyczkodawcy, aby na gruncie każdej z udzielanych pożyczek wykazywał wysokość poniesionych przez siebie kosztów, większość z nich, o czym była już mowa wyżej, ma bowiem stały charakter, niezależny od liczby zawartych w danym okresie umów, a zatem niemożliwe jest ich proste przeliczenie na potrzeby konkretnej umowy. Nieprzeliczalny jest również godziwy zysk, jaki pożyczkodawca ma prawo dla siebie osiągnąć i tu bowiem trudno znaleźć miarę, podług której zysk taki miałby być oceniany. Wysokość tego zysku jest niewątpliwie pochodną realiów rynkowych, te zaś, co jest rzeczą powszechnie znaną, cechuje duży dynamizm zmian. Powtórzenia wymaga, że wybór danego pożyczkodawcy należy wyłącznie do pożyczkobiorcy, to on decyduje u kogo i na jakich warunkach chce się zadłużyć. W dzisiejszych czasach, w dobie dostępności szerokiej gamy ofert firm pożyczkowych w Internecie, nie nastęrcza przy tym trudności porównanie tychże ofert i wybór najkorzystniejszej. Pamiętać także należy, że pożyczkobiorca ma możliwość odstąpienia od umowy w terminie 14 dni, które to działanie rodzi wyłącznie koszty odsetkowe, a więc obiektywnie niewysokie. Oczywiście jest również, że skoro ustawodawca przewidział możliwość naliczania pozaodsetkowych kosztów kredytu w wysokości oznaczonej w art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim, a jednocześnie, o czym była już mowa, brak jest przepisów prawa, które zabraniałyby stronom stosunku zobowiązaniowego umawiania się na opłaty przygotowawcze, nie sposób przyjąć, aby zastrzegając omawiane opłaty pierwotny wierzyciel działał w sposób sprzeczny z ustawą, bądź też dążył do jej obejścia. Jak wyjaśnił

Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 17 sierpnia 2018 roku w sprawie III Ca 686/18, z woli ustawodawcy, takie działanie powoda, które przejawia się naliczeniem pozaodsetkowych kosztów kredytu w wysokości przewidzianej art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim, jest w pełni dopuszczalne. Nie można zatem stwierdzić, że tego rodzaju zastrzeżenia umowne w istocie mają na celu obejście przepisów o odsetkach maksymalnych. Jedyne na marginesie wskazać wreszcie należy, że wszystkie przytaczane przez pozwaną w sprzeczności z orzeczeniem i decyzjami na poparcie jej stanowiska w sprawie zostały wydane na gruncie poprzednio obowiązującego stanu prawnego.

Mając powyższe na uwadze powództwo zasługiwało na uwzględnienie w zakresie kwoty 6.857,66 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 2.800,54 zł od dnia 28 sierpnia 2018 roku do dnia 2 października 2018 roku oraz od kwoty 6.857,66 zł od dnia 3 października 2018 roku do dnia zapłaty.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. regulującego zasadę odpowiedzialności stron za wynik procesu. Strona powodowa wygrała proces w całości, a zatem należy się jej od pozwanej zwrot kosztów procesu w łącznej wysokości 2.067 zł, na którą złożyły się: opłata od pozwu - 250 zł, koszty zastępstwa procesowego powoda w stawce minimalnej 1.800 zł (§ 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych według brzmienia na datę wniesienia pozwu, Dz.U. 2015, poz. 1804) oraz opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa - 17 zł.

Z powyższych względów orzeczono, jak w sentencji.